

Arrest

nr. 215 675 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. HARDY loco advocaat H. VAN VRECKOM en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 18 mei 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 27 september 2018 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ten aanzien van de eerste verzoekende partij onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. R., N. (...),

geboren te Damascus Uburub op 10.06.1966

(R.R.nr. (xxxxxxxxxxxxx))

Nationaliteit: Arabische Republiek Syrië

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocate van de betrokkene op 17.05.2018, en ingediend op 18.05.2018 (datumstempel van Drogenbos op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 06.06.2018, waarvoor op 18.05.2018 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en): De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Mevrouw kwam naar eigen zeggen op 08.06.2015 aan in België verklaarde zich pas op 30.06.2015 kandidaat vluchteling. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) nam een negatieve beslissing inzake haar vraag om internationale bescherming. Op 23.06.2016 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) haar beroep desbetreffende verworpen, zodat bij deze haar asielpcedure op definitieve wijze negatief werd afgesloten.

Doch inmiddels had mevrouw reeds een tweede asielaanvraag ingediend op 17.03.2016. Het CVGS nam op 30.08.2017 opnieuw een weigeringsbeslissing met kennisgeving dd. 31.08.2017.

De betrokkene verkoos desondanks blijkbaar om zich verder op irreguliere wijze in België te nestelen. Zodoende poogt zij om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Uit illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

In casu dient een eventuele schending van art. 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) onderzocht te worden, daar de betrokkene aangeeft aan samen te wonen met haar andere meerderjarige dochter die wel over legaal verblijf beschikt na haar huwelijk met een legaal verblijvende vreemdeling. Het is voor zover bekend aldus de tweede keer in haar leven dat mevrouw zich beroept op het argument van gezinshereniging om ergens verblijfsrecht te bekomen. Doch uit wat voorligt, blijkt, na enig zoekwerk want de betrokkene legt zelf geen enkel bewijsstuk desbetreffende voor, enkel een samenwoning met de meerderjarige dochter en diens echtgenoot en niet meer dan dat. Uit het schrijven van de andere meerderjarige dochter, toegevoegd in bijlage, blijkt dat zij liever apart zou wonen en dat de samenwoning enkel is ingegeven uit noodzaak, omdat verhuurders hen geen woning willen verhuren gezien hun illegale verblijfsstatus. Zij hoopt dan ook dat er snel een oplossing komt om dit probleem te verhelpen. De betrokkene deelt dus noodgedwongen een woning, maar nergens uit blijkt dat ze dit doet uit de overtuiging dat de gezinseenheid dicteert dat een samenwoning noodzakelijk zou zijn. Het hebben van familiale banden in België vormt op zich geen buitengewone omstandigheid daar die banden geen belemmering vormen om terug te keren naar Bulgarije. Het staat de betrokkene vrij om een aanvraag in te dienen voor gezinshereniging volgens de door de wet voorgeschreven vereisten. Zij kan terugkeren naar Bulgarije, alwaar ze wel over verblijfsrecht beschikt, en eventueel vandaar een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Of ze kunnen elkaar eventueel, indien gewenst, van tijd tot tijd bezoeken. Het gaat hier niet om minderjarigen. De schoolplicht geldt enkel voor minderjarigen. De meerderjarige dochter Esraa, ving haar scholing in België pas recentelijk aan, in 2015, waarbij ze dan eerst de taal diende aan te leren (ten bewijze waarvan een attest "de fréquentation" wordt voorgelegd inzake de schooljaren 2015-2017, telkens in klas "1 P," waarna ze in 2016-2017 overging naar "3 GT Sceco," en in 2017-2018 naar "4GT Sceco," stuk 12), doch nergens uit blijkt dat zij nog schoolgaand zou zijn op heden, daar er geen bewijsstuk wordt voorgelegd voor schooljaar 2018-2019, zodat er ook niet gevreesd dient te worden voor de

onderbreking van een schooljaar. En zelfs indien zij toch nog schoolgaand zou zijn, dan is zij het schooljaar gestart na de weigering inzake de 2de asielaanvraag. Derhalve hebben de betrokkenen de hele situatie enkel aan zichzelf te wijten door zich te installeren in irregulier verblijf, terwijl ze in Bulgarije wel over legaal verblijf beschikken. De betrokkenen tonen niet aan dat de scholing niet kan worden verdergezet in Bulgarije. Zij legt geen elementen van tewerkstelling of werkwillegheid voor, zelfs niet van vrijwilligerswerk. Voor haar dochter, A. K. (...), E. (...), wordt een afzonderlijke beslissing genomen.

Bovendien kan men niet anders dan vaststellen, op basis van wat voorligt, dat het geheel van de redenen die aangehaald worden voor het aanvragen van een verblijfsmachtiging, onvoldoende zijn om weerhouden te worden als buitengewone omstandigheid. De integratie gepaard gaand met het verblijf sedert 08.06.2015, vormt immers evenmin een hindernis om terug te keren naar Bulgarije. - Mevrouw legt geen bewijs voor inzake het gevolgd hebben van een inburgeringscursus. - Ze legt geen diploma, getuigschrift of bewijs van inschrijving voor, uitgereikt door een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waaruit zou blijken dat ze lessen heeft gevolgd om één van de landstalen op behoorlijke wijze te beheersen om zich zo te kunnen integreren in de maatschappij. - Nergens uit blijkt haar actieve deelname aan het verenigingsleven. - Evenmin toont ze aan dat ze een erkende beroepsopleiding zou gevolgd hebben. - Ze legt geen enkel element van tewerkstelling voor, niets dat wijst op enige werkwillegheid. De bijlagen bevat geen enkele tewerkstellingsbelofte. Desbetreffende dient gezegd, dat haar meerderjarige dochter, die zij opgeeft als reden om in België te kunnen verblijven, in haar aanvraag evenmin eigen elementen van tewerkstelling heeft voorgelegd. Ze gaf aan geen diploma te hebben en huisvrouw te zijn. De betrokkene zou aldus bij een verblijfsmachtiging ten laste komen van de maatschappij. Elk dossier dient op haar eigen verdiensten worden beoordeeld en in casu zijn die verdiensten afwezig. - Wat mevrouw wel voorlegt, zijn getuigenissen van vrienden en kennissen:

- K. A. (...), geboren in Latakia,
- K. S. (...) geboren in Lattaquié,
- K., H. (...) geboren in Latakia,
- H. F. (...) geboren in Idlib,
- E. S., H. (...) geboren in Port Said,

Desbetreffende valt het geringe aantal van de getuigenissen op: 5, doch eigenlijk slechts 4 want op het blad met de kopie van de identiteitskaart van E. S. H. (...), staat niet zijn getuigenis, die ontbreekt, maar wel die van getuigenis van H. F. (...), zodat deze laatste 2 zelfde getuigenissen produceert. Wat er ook van zij, deze schrijfsels zijn bovendien zeer kort en bevatten stereotiepe zinssneden, waardoor ze inhoudelijk zeer vergelijkbaar zijn. De vergelijkbaarheid houdt daar niet op. Wanneer men de gegevens van de getuigen met elkaar vergelijkt, zijn die allen in het buitenland geboren en bedienen zij zich van een nogal elementair taalgebruik. Bovendien behoren een aantal van deze getuigen tot een zelfde familie. Het betreft hier duidelijk gesolliciteerde, zeer vage, en weinig doorleefde getuigenissen waaruit helemaal niet afgeleid kan worden dat mevrouw goed geïntegreerd zou zijn in België.

Nergens uit blijkt wanneer ze mevrouw voor het eerst hebben ontmoet, noch de omstandigheden van deze ontmoeting, of welke impact deze ontmoeting heeft gehad of nog heeft op hun leven. Nergens geeft de betrokkene aan dat ze een meerwaarde zouden bieden of zelfs maar wenst te bieden aan onze samenleving.

Concluderend dient gesteld dat de betrokkene die sedert 08.06.2015 in België verblijft niet aangetoond heeft dat zij alhier het centrum van hun belangen inzake haar sociaal-economische leven zou opgebouwd hebben. zodanig dat het argument inzake de eventuele schending van art. 8 EVRM niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 8 van het EVRM kan immers niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekster zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Voorts beroept de betrokkene zich op art. 3 van het EVRM. Vastgesteld wordt dat zij reeds tot 2 maal toe een asielpcedure heeft doorlopen in België, die hebben geleid tot weigeringsbeslissingen. Mevrouw kan niet terugkeren naar Syrië doch wel naar Bulgarije, alwaar zij over verblijfsrecht beschikt.

Reeds uit haar asielaanvragen bleek dat mevrouw voornamelijk naar België was gekomen om het economisch beter te hebben, zodat zij als een "economisch vluchteling" zou kunnen bestempeld worden. Ze beschikte immers reeds over verblijfsrecht in Bulgarije, bekomen in functie van gezinshereniging met haar als vluchteling erkende echtgenoot, die inmiddels "verdwenen" is tijdens een reis naar Turkije om aldaar eveneens gevluchte familieleden tegemoet te treden, of ten minste, van wie ze, volgens latere gecorrigeerde eigen verklaringen, feitelijk "gescheiden" leeft na huwelijksproblemen. De bevoegde asielinstantie, het CGVS, was van oordeel dat mevrouw niet mag worden teruggedleid naar Syrië maar dat zij wel degelijk kan terugkeren naar Bulgarije, ondanks haar tegenwerpingen terzake.

Het kan niet de bedoeling zijn dat mevrouw deze discussie nu opnieuw naar voor brengt, waarbij ze Art. 3 EVRM inroept. Mevrouw, alhier gekend als alleenstaande moeder, onderbouwt haar argument inzake de onmogelijkheid tot terugkeer naar Bulgarije wegens de slechte levensomstandigheden aldaar voor migranten, stellende dat dit als gevolg heeft dat de toegang voor vluchtelingen tot de basis sociale, arbeids- en gezondheidsrechten uiterst beperkt is enz., met verwijzing naar een aantal artikels (zie voetnoten verzoekschrift blz. 4, 5 en 6). De bevoegde asielinstantie is immers ook bevoegd om desaanvaande een correcte beslissing te formuleren in het kader van de vraag om internationale bescherming. Daarbij heeft het CGVS uitspraak gedaan over haar individuele beweerdde moeilijke sociaal-economische situatie in Bulgarije. De voorgelegde artikels zijn algemeen van aard en betreffen niet persoonlijk de betrokkene, terwijl de beslissing van de bevoegde asielinstantie wel degelijk met dergelijke algemene informatie rekening heeft gehouden, zoals zij steeds doet, maar die heeft toegepast op de situatie van mevrouw rekening houdend met haar eigen verklaringen desbetreffende.

Samenvattend blijkt uit de verschillende beslissingen onder meer het volgende: Het CGVS stelt dd. 02.10.2015 dat zij geen elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat zij Bulgarije zou verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze asielinstantie wijst op de zeer ernstige twijfels bij het profiel dat zij zich aanmeet van een alleenstaande vrouw, dat zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar echtgenoot en zijn "verdwijning," daar zij in een tweede verklaring dat verhaal wijzigt naar een "scheiding wegens huwelijksproblemen." Dat zij claimt dat ze grote economische nood kende in Bulgarije doch dat in tegenstelling tot deze verklaring er wel geld werd vrijgemaakt voor een toeristische uitstap naar België met het vliegtuig voor het hele gezin. Dit deed haar verklaringen betreffende haar deplorabele economische situatie in Bulgarije teniet. Bovendien is het contradictorisch dat haar echtgenoot een toeristisch uitstapje voor het gezin zou gepland hebben en tegelijkertijd een echtscheiding beoogde. Ofschoon ze helemaal niemand kende in België, vond ze onmiddellijk "toevallig" onderdak bij een apotheker, "via, via." Vooraleer zich aan te bieden bij DVZ verbleef ze een tijd bij een onbekende persoon en zolang wachtte ze met haar asielaanvraag, waaruit blijkt dat ze het zelf niet zo nauw nam met de ernst van haar vluchtrelaas. Haar afreis bleek zeer goed voorbereid te zijn, en helemaal geen halsoverkop vlucht. Het CGVS stelt dd. 30.08.2017 dat ze nu een derde, fundamenteel verschillende verklaring voor de afwezigheid van haar echtgenoot aflegt, nml. dat hij hun dochters wou uithuwelijken en dat het toch wel zeer bevreemdend is dat ze dit de eerste keer al niet vermeldde, indien dit een rol had gespeeld bij de beslissing om Bulgarije de rug te keren. Dat ze desbetreffende leugenachtige verklaringen aflegt in haar betrachting om het CGVS intentioneel te misleiden. Het CGVS is het deskundige oordeel toegedaan dat: "Bulgarije haar eerste land van asiel blijft." Op 30.08.2017 besliste het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag met kennisgeving dd. 31.08.2017.

De betrokkene legt geen stukken van een latere datum voor waaruit zou blijken dat de situatie in Bulgarije inmiddels zou gewijzigd zijn. Maar zelfs indien die zo was, quod non, dan blijft overeind staan dat het CGVS zeer ernstige twijfels uitte bij het profiel dat zij zich aanmat van alleenstaande vrouw en dat ze door middel van de door haar gestelde handelingen heeft bewezen wel degelijk economische slagkracht te hebben in Bulgarije. waar ze verblijfs gemachtigd is. het wankelen brengt. Het volstaat hier dan ook om te verwijzen naar de details van de beslissingen genomen door de bevoegde asielinstanties. Geheel en al ten overvloede, en in contradictie met wat in het huidige voorliggende verzoekschrift beweerd wordt, voegen we hieraan toe dat mevrouw naar eigen zeggen (asielrelaas dd. 16.07.2015) van 08.03.1995 tot juni 2006 in Beiroet, Libanon, gewoond heeft, wat toch een lange periode is, en dat haar dochter E. (...) aldaar geboren werd op 02.01.1999. De betrokkene wordt niet gevraagd om terug te keren naar Syrië, doch zij kan terugkeren naar Bulgarije of naar een derde land naar keuze. Huidige beslissing vormt geen gedwongen terugkeer naar waar dan ook, daar er vanuit gegaan wordt dat zij vooreerst zelf vrijwillig de nodige stappen dient te zetten om het Belgische grondgebied te verlaten, nu haar beide asielaanvragen met een negatieve beslissing werden afgesloten en zij op geen enkel moment van haar verblijf "gemachtigd werd tot verblijf." Bovendien kan mevrouw vanuit Bulgarije gezinshereniging aanvragen met haar legaal verblijvende dochter in België. Het staat haar vrij dit te doen. In dat geval is het verblijf in Bulgarije, in afwachting van een antwoord, mogelijks enkel van tijdelijke aard. Rekening houdend met het bovenstaande is er aldus geen schending van art. 3 EVRM. Derhalve wordt mevrouw door niets verhinderd om zich te schikken naar de in voege zijnde wetgeving."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat – wat betreft de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de tweede verzoekende partij – de verwerende partij op 27 september 2018 beslist heeft tot onontvankelijkheid van deze aanvraag, dit in toepassing van artikel 1/1 van de vreemdelingenwet omdat tweede verzoekende partij niet bewezen heeft de verschuldigde

retributie te betalen. Deze beslissing werd tweede verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 2018. De Raad stelt vast dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De thans bestreden beslissing betreft enkel eerste verzoekende partij.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient ambtshalve te wijzen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, die stelt dat *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffend belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijke karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreekse karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

De thans bestreden beslissing heeft enkel betrekking op degene wiens aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, zijnde de eerste verzoekende partij en heeft geen uitstaans met tweede verzoekende partij die voorliggende vordering mee heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de tweede verzoekende partij niet de vereiste hoedanigheid om de bestreden beslissing aan te vechten. Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Tweede verzoekende partij heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partijen zich terzake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In de mate waarin het beroep wordt ingesteld door tweede verzoekende partij is het onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van eerste verzoekende partij, hierna “verzoekende partij”.

3.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste en enige middel:

Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, de verplichting om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het evenredigheidsbeginsel, gecombineerd met een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Da het artikel 8 EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het artikel 3 EVRM luidt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Dat het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en de verplichting om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen aan de bestuurlijke overheid oplegt om bij een beslissing over te gaan tot een nauwkeurig, individueel onderzoek en de beslissing op individuele wijze te motiveren met inachtneming van de door de betrokkene aangehaalde argumenten. Dat de bestuurlijke beslissing ook moet beantwoorden aan de verplichting van evenredigheid zodat de mate van inbreuk op het individueel belang voortvloeiend uit artikel 8 EVRM vanuit een bepaalde maatregel proportioneel moet zijn ten opzichte van het beoogde legitieme doel van de maatregel;

2.

Overwegend dat de eisers een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren;

Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000);

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' dienen te zijn. Dat de buitengewone omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt;

Dat de bestreden beslissing begint met te stellen dat de eiseres twee asielaanvragen heeft ingediend die op negatieve wijze werden afgesloten, dat zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten maar desondanks er voor zou gekozen hebben om zich verder op irreguliere wijze in België te nestelen, op die wijze probeerde de Belgische overheid voor voldongen te plaatsen wat haar niet in dank zou kunnen worden afgenomen omdat uit illegaal verblijf geen rechten zouden kunnen worden geput met het oog op een verblijfsmachtiging;

Dat dergelijke motivering bezwaarlijk als een adequate motivering zou kunnen worden beschouwd in het kader van de beoordeling van buitengewone omstandigheden die de eiseres verhinderen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland;

Dat de omstandigheid dat de eiseres zich in legaal of illegaal verblijf bevindt in België maakt voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden niets uit, en er kan niet worden ingezien op welke wijze de eiseres de Belgische overheid voor voldongen feiten zou hebben geplaatst;

Dat de eiseres haar illegaal verblijf en de twee asielprocedures die zij heeft gevoerd niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden, zodat niet kan worden ingezien wat de bedoeling is van dit deel van de motivering van de bestreden beslissing;

Dat dit deel van de motivering dus totaal inadequaat is en geen enkele impact heeft op de beoordeling van de buitengewone omstandigheden die het voor de eiseres bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Bulgarije voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, zoals zij heeft aangehaald in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf;

Dat dit deel van de motivering dus niet adequaat en totaal niet pertinent is;

1. Artikel 8 EVRM

Overwegend dat de rechtspraak het belang van de naleving van artikel 8 EVRM benadrukt:

« S'il est de principe, en droit international que les Etats ont le pouvoir souverain de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers, il n'en reste pas moins que les Etats qui ont ratifié la CEDH ont accepté de limiter le libre exercice de cette prérogative dans la mesure des dispositions de celle-ci.... Ily avait, des lors, lieu d'examiner si la vie privée et familiale dont faisaient état les demandeurs pour conclure dans leur chef a l'existence d'un droit à la protection d'une vie familiale par le biais des dispositions de l'article 8 CEDH rentrait effectivement dans les prévisions de ladite disposition de droit international qui est de nature à tenir en échec la législation nationale » (Administratieve Rechtbank, 21 avril 2004 -1. et I./ Ministre de la Justice, Réf. : no 17080 du rôle) ;

Dat, zoals benadrukt door de Raad van State in zijn arrest dd. 25 september 1986 « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et cette non moins importante relative d la protection de la vie familiale » ;

Dat het vaststaande rechtspraak is dat wanneer er een schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen, er eerst moet worden nagegaan of er sprake is van een privé- of familiaal leven in de zin van het EVRM alvorens te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in dit privé- en gezinsleven door de bestreden beslissing;

Dat wat betreft het bestaan van een gezinsleven er eerst en vooral moet worden nagegaan of er sprake is van een gezin of familie en dat moet uit de feiten blijken dat de persoonlijke band tussen de familieleden voldoende hecht is (zie EHRM, 12 juli 2001, KNT /Finland, §150); Dat het bestaan van een gezinsleven of van het privéleven moet worden beoordeeld in feite;

Dat vervolgens de Raad moet onderzoeken of er sprak is van inmenging in dit privé- of gezinsleven;

Dat eerst moet worden nagegaan of de vreemdeling die de aanvraag tot verblijf heeft ingediend voor de eerste keer of indien het gaat over een beslissing die een einde maakt aan een verblijfsrecht. Indien het gaat om een eerste aanvraag, wat in dit geval zo is, oordeelt het EHRM dat er geen sprake is van inmenging en wordt er niet overgegaan tot een onderzoek op basis van alinea 2 van het artikel 8 EVRM. In dat geval oordeelt het Hof echter dat er moet worden onderzocht of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privé- of gezinsleven te behouden en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, AHMUT/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, RODRIGUES DA SILVA en HOOGKAMER/Nederland, § 38);

Dat dit gebeurt door een evenredigheidstoets en een afweging van de verschillende aanwezige belangen en indien uit deze afweging blijkt dat de Staat gehouden is tot een dergelijke positieve verplichting, er sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 17 oktober 1986, REES/Verenigd Koninkrijk, § 37).

Dat in de materie van immigratie het EHRM in verschillende arresten heeft eraan herinnerd dat het EVRM niet op zich een recht garandeerde aan de vreemdeling om binnen te komen of te verblijven op het grondgebied van een Staat waarvan hij niet de burger is (EHRM 15 juli 2003, MOKRANI /Frankrijk § 23; EHRM 26 maart 1992, BELDJOUDI/ Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, MOUSTAQUIM/België, § 43). Het artikel 8 van het EVRM mag niet worden geïnterpreteerd als zou deze voor een Staat de algemene verplichting met zich meebrengen om de keuze te respecteren van vreemdelingen om hun gemeenschappelijke land van verblijf te kiezen en de gezinshereniging toe te laten op het grondgebied van dit land (EHRM 31 januari 2006, RODRIGUES DA SILVA en HOOGKAMER/Nederland, § 39);

Dat in toepassing van een toepassing van een beginsel van Internationaal Recht het toekomt aan de Staat om de openbare orde te garanderen en ook in het uitoefenen van een recht om de binnenkomst en het verblijf van derdelanders te controleren zodat de Staat gemachtigd is om voorwaarden vast te leggen te dieneinde.

Dat gelet op het feit dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net als de andere bepalingen van het Verdrag regelrechte waarborgen en rechten inhouden en niet enkel kunnen afhangen van de enkele goede wil of van een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, CONKA/België § 83) enerzijds en het feit dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (R.v.St. 22 december 2010, nr. 210.029) anderzijds, komt het toe aan de bestuurlijke overheid om alvorens een beslissing te nemen over te gaan tot een zo nauwkeurig onderzoek als mogelijk van de zaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had of had moeten hebben.

Wanneer de eisende partij een schending aanhaalt van het artikel 8 van het EHRM komt het toe aan deze partij om zo precies mogelijk de omstandigheden van de zaak aan te tonen, het bestaan van een privé- en gezinsleven aan te tonen en ook de wijze waarop een bestreden beslissing er een inmenging in zou vormen;

Dat in casu, de bestreden beslissing oordeelt dat het samenwonen van de eiseres met haar andere meerderjarige dochter die wel over legaal verblijf beschikt na een huwelijk met een legaal verblijvende vreemdeling niet zou impliceren dat zij zou geconfronteerd zijn met een belemmering om terug te keren naar Bulgarije;

Dat de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk erkent dat de eiseres familiale banden heeft in België maar van oordeel is dat deze geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken om terug te keren naar Bulgarije. Dat daaromtrent de bestreden beslissing aanhaalt dat de eiseres zich voor een tweede keer beroept op gezinshereniging om ergens verblijfsrecht te bekomen;

Dat een dergelijke motivering niets afdoet aan het bestaan van dit gezinsleven doordat zij samenwoont met haar meerderjarige dochter en, ook al zou zij er niet mee samenwonen wel degelijk een hechte familiale band heeft met haar meerderjarige dochter;

Dat de tegenpartij probeert dit gezinsleven te decredibiliseren en te minimaliseren door te stellen dat uit het schrijven van de andere meerderjarige dochter zou blijken dat zij liever apart zou wonen en dat de

samenwoont enkel is ingegeven uit noodzaak omdat verhuurders hen geen woning willen verhuren gezien hun illegale verblijfsstatus zodat zij hoopt dat er snel een oplossing komt om dit probleem te verhelpen;

Dat de bestreden beslissing ook nog stelt " betrokkene deelt dus noodgedwongen een woning, maar nergens uit blijkt dat ze dit doet uit overtuiging dat de gezinseenheid dicteert dat een samenwoont noodzakelijk zou zijn. " ;

Dat het feit dat de samenwoont met de meerderjarige dochter deels is ingegeven uit noodzaak omwille van de moeilijke financiële situatie en haar administratieve situatie die het moeilijk maakt om een eigen woning te vinden niets afdoet van het feit dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM;

Dat het artikel 8 van het EVRM en de bescherming die er uit voortvloeit niet afhankelijk is van een samenwoont met de betrokken gezinsleden en dat zelfs gezinsleden die niet met elkaar samenwonen ook een bescherming van dit gezinsleven kunnen invoeren;

Dat de eiseres in de aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald dat zij in Bulgarije alleen achterbleef met haar twee dochters en het niet makkelijk heeft gehad als alleenstaande moeder en dat zij nu in België op haar dochters kan rekenen en zij een hechte familie vormen;

Dat de eiseres nooit heeft ingeroepen in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf dat zij het nodig zou vinden voor de gezinseenheid dat zij zou samenwonen met haar meerderjarige dochter in legaal verblijf;

Dat indien zij machtiging tot verblijf zou krijgen en zelf een woning zou kunnen huren of verwerven zij als vanzelfsprekend het recht heeft om apart te wonen van haar meerderjarige dochter, maar dat dit niets afdoet aan de hechtheid van de gezinsband en het feit dat zij elkaar helpen en steunen waar nodig en hechte contacten onderhouden;

Dat de bestreden beslissing stelt dat het hebben van familiale banden geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken omdat deze geen belemmering zouden vormen om terug te keren naar Bulgarije omdat zij daarover een verblijfsrecht beschikt en eventueel van daar een aanvraag tot gezinshereniging kan indienen of elkaar van tijd tot tijd bezoeken;

Dat het duidelijk mogen zijn dat de eiseres niet voldoet aan de strikte voorwaarden van de gezinshereniging zoals voorzien in de wet van 15 december 1980, omdat het hier gaat om een eventuele aanvraag tot verblijfsmachtiging omwille van haar familieband met een meerderjarige zus, wat niet één van de categorieën is opgesomd in artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet die recht op gezinshereniging geven;

Dat zij dus geen recht heeft op gezinshereniging en deze motivering niet adequaat is om te motiveren dat een terugkeer naar Bulgarije geen inmenging zou uitmaken op haar gezinsleven dat zij nu heeft met haar meerderjarige dochter die over een legaal verblijf beschikt in België;

Dat de motivering dat zij elkaar van tijd tot tijd zouden kunnen bezoeken ook geen afdoende motivering is, gezien de eiseres in Bulgarije volledig geïsoleerd zal zijn en in mensonwaardige omstandigheden zal terecht zal komen, zoals onder het volgende onderdeel betreffende artikel 3 EVRM zal worden uiteengezet en zij geen toegang zal hebben tot sociale voorzieningen en tewerkstelling en dus geen financiële middelen zal kunnen hebben om regelmatig haar zus in België te bezoeken;

Dat zij in de praktijk niet de mogelijkheid zal hebben om haar zus in België regelmatig te bezoeken, bij gebrek aan financiële middelen, gezien dat blijkt uit de algemene informatie die werd ingeroepen in de aanvraag tot machtiging tot verblijf dat erkende vluchtelingen in rechte geen menswaardig leven hebben in Bulgarije en zij dus niet over de financiële middelen zal beschikken om regelmatig contact te onderhouden met haar zus;

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E. KRM wordt bevestigd kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt; kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2° lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven

zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen" (Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997,29);

Dat de formele en financiële vereisten disproportioneel zijn ten opzichte van de schending van het artikel 8 EVRM en de humanitaire elementen eigen aan dit dossier ;

Dat omwille van al die redenen er een schending vaststaat van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel;

2. Artikel 3 EVRM

Overwegende dat de eiseres het artikel 3 van het EVRM heeft ingeroepen en in dat opzicht wordt door het CGVS en ook door DVZ bevestigd dat ze niet kan terugkeren naar Syrië ;

Dat echter volgens het CGVS en de DVZ de eisers zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije alwaar zij een verblijfsrecht heeft bekomen in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot die als vluchteling werd erkend;

Dat haar echtgenoot op een gegeven moment naar Turkije is gereisd, nadat zij huwelijksproblemen kenden sinds geruime tijd en hij is zich gaan vervoegen bij zijn familieleden die naar Turkije waren gevlucht;

Dat zij in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald dat zij niet kan terugkeren naar Bulgarije, hun vorig land van verblijf, gezien de slechte levensomstandigheden aldaar voor migranten in het algemeen, zowel voor asielzoekers als erkende vluchtelingen;

Dat zij aldus aanhaalde in de aanvraag tot machtiging tot verblijf om met concrete elementen aan te tonen dat de leefomstandigheden van asielzoekers, vluchtelingen en migranten catastrofaal zijn in Bulgarije:

" Tot eind 2013 werd een National Programme for the Integration of Refugees uitgevoerd in Bulgarije, sindsdien is er sprake van "un ping-pong institutionnel" waarbij verschillende overheidsinstanties de verantwoordelijkheid betreffende de integratie van vluchtelingen op elkaar afschuiven. Er worden tevens geen financiële middelen vrijgemaakt voor de integratie van vluchtelingen en wanneer er middelen zijn, worden deze eerder geïnvesteerd in grensbewaking.¹ Sinds 2013 is er dan ook sprake van een stilstand wat betreft integratiemogelijkheden en 2017 werd dan ook het vierde opeenvolgende "zero integration year".²

Deze situatie leidt ertoe dat de toegang voor vluchtelingen tot de basis sociale, arbeids- en gezondheidsrechten uiterst beperkt is. Een schrijnende situatie die al door verschillende instanties en organisaties bevestigd werd.

Zo ook door Nils Muiznieks, EU Commissaris voor Mensenrechten, na een bezoek aan Bulgarije:

"As a result, refugees and other beneficiaries of international protection in Bulgaria face serious integration challenges which threaten their enjoyment of social and economic rights, including a serious risk of becoming homeless, high levels of unemployment; no real access to education and problems in accessing health care services. They are also vulnerable to hate crimes.

Ook UNHCR wees erop dat meer ondersteuning nodig is voor de integratie van vluchtelingen want eens ze het opvangcentrum verlaten zijn ze volledig op zichzelf aangewezen. <Lack of adequate and affordable housing is another area seriously affecting the integration of beneficiaries of protection in Bulgaria. In the absence of support to find suitable accommodation, those granted status have to stay in reception centres with no, or very limited, ability to integrate into Bulgarian society.

De European Council on Refugees and Exiles en het European Network on Asylum omschrijven de situatie als volgt: '27 n'y apas de soutien a l'intégration de ces réfugiés, ce qui dénote une situation de statu quo qui dure depuis 2013. L'hébergement temporaire dans les centres d'accueil est limité et ne comprend pas les besoins les plus élémentaires. Toute forme de budget pour l'intégration des réfugiés a été constamment retardée, avec pour conséquence que les réfugiés se retrouvent sans logement, sans aide sociale, sans assurance maladie et sans formation professionnelle.

¹ COIFocus, Bulgarie, Situation des étrangers obtenu un statut de protection, Cedoca, CGVS, 14 april 2016, p.13

² Aida, Country Report: Bulgaria, European Council on Refugees and Exiles, update 2007, p.66

³ Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Following his visit to Bulgaria from 9 to 11 February 2015, 22 juni 2015

⁴ COI Focus, Bulgarie, Situation des étrangers obtenu un statut de protection, Cedoca, CGVS, 14 april 2016, p.14 en p.16

⁵ COI Focus, Bulgarie, Situation des étrangers obtenu un statut de protection, Cedoca, CGVS, 14 april 2016, p.14

Iliana Savova, directeur van het Bulgarian Helsinki Committee, bevestigde aan de onderzoeksdienst van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het voor vluchtelingen praktisch onmogelijk is om huisvesting te vinden en dat ze een groot risico lopen om dakloos te worden.

In de praktijk leidt dit tot situaties waarbij vluchtelingen korte tijd in opvangcentra verblijven wegens het gebrek aan integratiesteun⁷ waar de omstandigheden ook op zijn minst zorgwekkend genoemd kunnen worden. De levensomstandigheden zijn er schrijnend zoals omschreven in het AIDA Report⁸:

« Living conditions in national reception centres except for VraNodebna shelter in Sofia remain poor and below or at the level of minimum Standard threshold in spite of partial renovations periodically conducted by the SAK Regular and hot water supply and timely repair of Utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic.

As of 2017 two meals per day are provided in all centres, except to unaccompanied children to whom three meals are served a day. Quality but also quantity of the food is largely contested by the asylum-seeking population in general »

Daarbovenop kan de veiligheid van de asielzoekers of vluchtelingen in de opvangcentra niet gegarandeerd worden. Zo blijken er onvoldoende maatregelen te zijn tegen seksueel en gendergerelateerd geweld⁹ en is er sprake van verbaal en fysiek geweld, van aanvallen en diefstallen.

De politie houdt zich afzijdig en neemt geen stappen om deze feiten aan te pakken of te onderzoeken:

« Verbal and physical abuse, attacks and robbery committed against asylum seekers in the surroundings of Voenna Kampa shelter; usually not investigated or punished, escalated in 2017 to an extent to provoke a joint letter by numerous non-governmental organisations, requesting the Sofia Police Directorate to step in and take effective preventive and investigative measures as prescribed by the law. Yet no response or measures have been engaged by the police in this respect as of 31 January 2018. »

Deze houding van de politie kadert volledig binnen de negatieve houding die in het algemeen kan vastgesteld worden in Bulgarije tegenover migranten. Er heerst een ware sfeer van vijandigheid tegenover hen, omschreven door Nils Muiznieks, EU Commissaris voor Mensenrechten, als ronduit racistisch en onverdraagzaam.

Deze vijandigheid tegenover vluchtelingen doet zich voor binnen alle niveaus van de Bulgaarse samenleving, zo ook binnen de overheidsinstanties. Wat zelfs leidt tot voorbeelden waarbij burgemeesters weigeren identiteitsdocumenten af te leveren aan Syrische vluchtelingen.¹¹ Deze algemene verspreiding van vijandigheid zorgt er dan ook voor dat vluchtelingen die het slachtoffer zijn van deze feiten nergens terecht kunnen, zoals ook bevestigd wordt door Iliana Savova, directeur van het Bulgarian Helsinki Committee. Zij meent dat «(des bénéficiaires de laprotection internationale qui auraient été victimes en Bulgarie d'actes de violences physiques motivées par des considérations xénophobes ne pourront pas se prévaloir de la protection des instances bulgares chargées de faire respecter la loi, tellement la haine et la xénophobie imprègnent profondément la société en Bulgarie, d tous les niveaux. "2

Zoals hierboven omschreven lopen vluchtelingen in Bulgarije het risico op verbaal en fysiek geweld, armoede, uitbuiting, gebrek aan gezondheidszorgen, risico om dakloos te worden, werkloosheid,... dit alles in combinatie met het feit dat de Bulgaarse overheid een duidelijk gebrek toont aan bereidheid om deze situatie te veranderen.

Het weerhoudt landen als Duitsland ervan om erkende vluchtelingen terug te sturen naar Bulgarije:

".. que la Bulgarie n'est pas un pays sûr pour les bénéficiaires d'un statut de protection internationale et renvoyer ces derniers en Bulgarie serait illégal car constituerait un traitement inhumain. ... des personnes avec le statut de protection subsidiaire deviendraient des sans-abris en cas de retour en Bulgarie et le UNHCR a mis ce groupe en évidence dans ses avis sur les retours. Confirmant que ce groupe de personnes est sujet à la pauvreté la plus totale, les juridictions allemandes ont jugé que, compte tenu du risque élevé d'exploitation par des propriétaires, du chômage, de l'absence de dispositions leur permettant de suivre des cours de langue bulgare et du manque de volonté de la part du gouvernement bulgare d'améliorer la situation, le retour en Bulgarie conduirait à un risque réel de violation des art. 3 ou 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. "Deze mening werd tevens gevolgd in Denemarken,¹³

Ook mijn cliënten lopen deze risico's bij een terugkeer naar Bulgarije, gekenmerkt door heel wat onzekerheid en gevaren voor een alleenstaande moeder en haar jonge dochter. Een terugkeer naar Bulgarije houdt voor mijn cliënten een risico in op onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Ze lopen het risico op verbaal en fysiek geweld, op problemen met de Bulgaarse overheidsinstanties tot het verkrijgen van de nodige documenten, op schrijnende omstandigheden in de opvangcentra of zelfs dakloos te worden,... Een terugkeer naar Bulgarije, ook tijdelijk, is dan ook geen optie voor mijn cliënten. Dat de eisers in zonderheid hebben aangegeven dat zij vrezen het slachtoffer te worden van verbaal en fysiek geweld, problemen met de Bulgaarse overheidsinstanties tot het verkrijgen van de nodige documenten, op schrijnende omstandigheden in opvangcentra of zelfs dakloos te worden, waarbij ze ook hebben verwezen naar de zeer slechte situatie van migranten in Bulgarije op gebied van armoede, uitbuiting, gebrek aan gezondheidszorgen, werkloosheid en het gebrek aan financiering van integratieprogramma's van migranten in Bulgarije;

Dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissingen genomen door het CGVS om de verantwoordelijk uit de weg te gaan om een schending van het artikel 3 EVRM te onderzoeken;

Dat de bestreden beslissing hieromtrent stelt:

" Mevrouw, alhier gekend als alleenstaande moeder, onderbouwt haar argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer naar Bulgarije wegens de slechte levensomstandigheden aldaar voor migranten, stellende dat dit als gevolg heeft dat de toegang voor vluchtelingen tot de basis sociale, arbeids- en gezondheidsrechten uiterst beperkt is enz., met verwijzing naar een aantal artikels (zie voetnoten verzoekschrift blz. 4,5 en 6). De bevoegde asielinstantie is immers ook bevoegd om desaangaande een correcte beslissing te formuleren in het kader van de vraag om internationale bescherming. Daarbij heeft het CGVS uitspraak gedaan over haar individuele beweerde moeilijke sociaal-economische situatie in Bulgarije. De voorgeleide artikels zijn algemeen van aard en betreffen niet persoonlijk de betrokkene, terwijl de beslissing van de bevoegde asielinstantie wel degelijk met dergelijke algemene informatie rekening heeft gehouden, zoals zij steeds doet, maar die heeft toegepast op de situatie van mevrouw rekening houdend met haar eigen verklaring desbetreffende " ;

Dat er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing helemaal niet is gemotiveerd ten aanzien van de verschillende objectieve bronnen die werden aangehaald in het verzoekschrift van de eisers, namelijk de COI Focus Bulgarije, het Country Report van AIDA over Bulgarije van 2017 en het rapport van de Commissaris voor Mensenrechten, Nils Muiznieks na een bezoek aan Bulgarije, rapporten die helemaal niet werden voorgelegd noch onderzocht door het CGVS in de genomen beslissingen in 2015 en 2017;

Dat niet blijkt uit de beslissingen van het CGVS dat deze rapporten (waarvan het AIDA rapport nog in februari 2018 werd geüpdated en dus noodzakelijkerwijze niet kon worden geconsulteerd door het CGVS bij het nemen van de beslissing van 30 augustus 2017);

Dat verschillende bronnen die de eiseres heeft vermeld in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf ook werden opgenomen in de COI Focus van Bulgarije van 14 april 2016 zoals ook geciteerd in de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Dat de verschillende bronnen aangehaald in de aanvraag tot machtiging tot verblijf die wijzen op een catastrofale situatie voor migranten, asielzoekers en erkende vluchtelingen worden opgenomen in een COI Focus van Bulgarije opgesteld op 14 april 2016 en het rapport van AIDA dateert van 2017 en werd laatst geüpdated in februari 2018, zoals ingeroepen in de aanvraag tot machtiging tot verblijf;

Dat dit allemaal nieuwe elementen zijn die in gedetailleerde wijze de uiterst moeilijke leefomstandigheden van migranten, asielzoekers en vluchtelingen beschrijven in Bulgarije en gelet op hun recent karakter, zijn deze elementen niet onderzocht in de beslissing van het CGVS van 2 oktober 2015 en evenmin in het arrest van de RW van 21 juni 2016;

Dat indien het CGVS in de beslissing van 2 oktober 2015 een analyse heeft gemaakt van de mogelijkheid voor de eiseres om terug te keren naar Bulgarije, hun verklaringen over hun leefomstandigheden aldaar en de elementen van socio-economische aard, dan blijkt al dat uit deze beslissing dat het CGVS heeft geoordeeld dat dit " zijn louter elementen van socio-economische aard die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie.

Dat deze elementen omtrent de socio-economische moeilijkheden die wel degelijk catastrofaal kunnen worden genoemd gelet op de voornoemde rapporten, niet zijn onderzocht door het CGVS in de beslissing van 30 augustus 2017, omdat er toen uitdrukkelijk werd gesteld: " Het CGVS is van oordeel dat u uw vrees voor vervolging vanwege de Syrische autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt. Echter, uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat Bulgarije, overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, voor u kan beschouwd worden als een " eerste land van asiel ". Het CGVS heeft immers vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Bulgaars grondgebied, alwaar u de reële bescherming van de Bulgaarse autoriteiten met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, geniet.

In casu dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een schending van het non-refoulement beginsel voor zover u wordt teruggeleid naar Bulgarije. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar Syrië.

Wat eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CVGS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid hoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementsbeginnsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Dat dus niet blijkt uit de beslissingen van het CGVS of het arrest van de RW dat zou zijn onderzocht of de eiseres zou kunnen terugkeren naar Bulgarije, ondanks de slechte levensomstandigheden daar voor migranten;

Dat gelet op het recente karakter van de bronnen aangehaald door de eiseres, namelijk de COI Focus en in het bijzonder het landenverslag van AIDA dat laatst werd geüpdated in februari 2018 het CGVS deze elementen nog niet had kunnen onderzoeken in de reeds genomen beslissingen, gezien deze objectieve rapporten en in zonderheid het verslag van AIDA posterieur zijn aan de genomen asielbeslissingen;

Dat het dus toekwam aan de DVZ om rekening te houden met deze nieuwe elementen en ook de ingeroepen schending van het artikel 3 EVRM gelet op deze elementen te onderzoeken en te motiveren waarom, gelet op de inhoud van deze rapporten er niet zou kunnen worden besloten tot een schending van artikel 3 EVRM;

Dat de bestreden beslissing dus niet kan volstaan door te stellen dat het niet de bedoeling zou kunnen zijn dat mevrouw deze discussie nu opnieuw naar voor brengt, namelijk de discussie over het feit dat zij niet kan terugkeren naar Bulgarije, wat een niet-adequate motivering is, gezien zij zich op nieuwe elementen beroept die niet zijn onderzocht door de asielinstanties;

Dat het artikel 3 EVRM een absoluut verbod betreft op foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en wanneer een dergelijke schending wordt aangehaald het de plicht is van de tegenpartij om dit op een nauwkeurige wijze te onderzoeken, rekening houdend met de meest recente elementen die zijn aangehaald door de verzoekster;

Dat de verzoekster wel degelijk zeer recente elementen heeft aangehaald, zoals het rapport van AIDA dat bevestigt dat 2017 het vierde opvolgende jaar is waarin er sprake is van een "zero integration year", waarbij niets worden geïnvesteerd van financiële middelen in integratiemogelijkheden van vluchtelingen, dat erkende vluchtelingen wegens het gebrek aan integratiesteun korte tijd in opvangcentra verblijven, waar de omstandigheden op zijn minst zorgwekkend worden genoemd en er schrijnende leefomstandigheden zijn, waar de veiligheid niet kan worden gegarandeerd en de politie ten aanzien van klachten heeft laten blijken dat er sprake is van onwil om strafbare feiten aan te pakken of te onderzoeken, wat kadert in de negatieve houding in het algemeen ten aanzien van migranten, wat zich ook vertaalt in deze negatieve houding van de politie;

Dat dit ook wordt bevestigd door de commissaris voor mensenrechten, namelijk dat er een ware sfeer van vijandigheid heerst ten aanzien van migranten, een houding en atmosfeer die ronduit racistisch en onverdraagzaam wordt genoemd;

Dat niet alleen deze elementen, bij de beoordeling door het CGVS in 2015 werden afgedaan als "louter elementen van socio-economische aard die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie." en werd er vervolgens in de beslissing van het CGVS geoordeeld dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om na te gaan of dergelijke elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen leiden tot een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen in strijd met artikel 3 EVRM (zie laatste paragraaf van beslissing van CGVS van 30 augustus 2017);

Dat gelet op het gebrek aan onderzoek van deze elementen van economische aard en de appreciatie of deze elementen kunnen leiden tot de vaststelling van een schending van artikel 3 EVRM dus niet werd gedaan door het CGVS of de RW zodat de DVZ wel degelijk de plicht heeft om over te gaan tot een nauwkeurig en grondig onderzoek van deze elementen;

Dat echter maar kan worden vastgesteld dat de DVZ verwijst naar het CGVS en beweert dat deze een uitspraak zou hebben gedaan over de moeilijke sociaal-economische situatie in Bulgarije van de eiseres, quod non en dat het CGVS anderzijds bepaalt in haar beslissing van 30 augustus 2017 " deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken ...;

Dat een dergelijk ping pong spel tussen verschillende instanties omtrent de verplichting tot onderzoek van artikel 3 EVRM, dat een absoluut verbod inhoudt op onmenselijke behandelingen en vernederende behandelingen of foltering ontoelaatbaar is;

Dat het gaat om het garanderen van een absoluut verbod op foltering en mensonterende en vernederende behandeling dat niet mag afhangen van een goede wil van de overheidsinstanties, maar dat op zeer voorzichtige en nauwkeurige wijze moet worden geverifieerd, rekening houdend met de meest actuele informatie of er sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM;

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in gaat op de inhoud van de rapporten, zoals dat van AIDA, het rapport van de mensenrechtencommissaris en de COI Focus en op geen enkele wijze tegensprekt dat er sprake is van geen enkele financiering van integratie van vluchtelingen in Bulgarije en dit sinds jaren, dat er een groot risico is om dakloos te worden, dat er sprake is van veel racistisch geweld en criminaliteit ten aanzien van vluchtelingen en migranten, waarbij de Bulgaarse overheden weigeren een effectieve bescherming te bieden;

Dat het zelfs verschillende landen zoals Duitsland en Denemarken ervan weerhoudt om erkende vluchtelingen terug te sturen naar Bulgarije omdat het terugsturen van dergelijke mensen zou neerkomen op onmenselijke en vernederende behandelingen omdat deze dakloos zouden worden, terecht komen in ernstige armoede en risico lopen om het slachtoffer te worden van uitbuiting door

huisbazen, werkloosheid en de onmogelijkheid om lessen Bulgaars te volgen omwille van het gebrek aan wil van de Bulgaarse overheid om de situatie te verbeteren (zie stuk 2, p.6);

Dat bovendien de eiseres en haar dochter alleenstaande vrouwen zijn wat hun nog een meer kwetsbaar profiel geeft;

Dat de bestreden beslissing dus een kennelijke appreciatiefout begaat door te beweren dat het CGVS uitspraak zou hebben gedaan over de individuele beweerdde moeilijk sociaal-economische situatie van de eiseres in Bulgarije, gezien dat de beslissingen van het CGVS enkel verwijzen naar het feit dat deze leefomstandigheden geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie;

Dat wanneer de bestreden beslissing stelt dat de voorgelegde artikels algemeen van aard zouden zijn en niet persoonlijk de betrokkene zouden betreffen terwijl de beslissing van de bevoegde asielinstantie wel degelijk met dergelijke algemene informatie rekening zou hebben gehouden en deze zou hebben toegepast op de situatie van de eiseres, rekening houdend met haar verklaringen desbetreffende, dit ook een manifeste appreciatiefout inhoudt, gelet op het feit dat in de aanvraag tot machtiging tot verblijf er recentere rapporten werden aangehaald die niet zijn voorgelegd aan het CGVS, zodat de DVZ er zich niet mee kan vergenoegen om enkel te verwijzen naar de beslissingen van het CGVS en de RVV;

Dat dit een kennelijk gebrek aan onderzoek uitmaakt en dus een schending van de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en in zonderheid de verplichting om alle elementen van het dossier in rekening te nemen en op zorgvuldige wijze de administratieve beslissingen voor te bereiden;

Dat indien de bestreden beslissing stelt dat zij geen stukken zou voorleggen van een latere datum waaruit zou blijken dat de situatie in Bulgarije inmiddels zou gewijzigd zijn sinds het nemen van de beslissingen van het CGVS dan is dit een manifest verkeerde appreciatie en een kennelijke appreciatiefout, gezien de eiseres heeft verwezen naar het rapport van AIDA dat het laatst werd geüpdate in februari 2018 ;

Dat de bestreden beslissing daarnaast verwijst naar de motivering van de verschillende beslissingen van het CGVS die het profiel van de eiseres als alleenstaande vrouw die economische nood kende in Bulgarije in twijfel trekt;

Dat volgens het CGVS zij leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd betreffende haar echtgenoot en zijn verdwijning omdat zij pas in een later verhoor melding maakt van een scheiding wegens huwelijksproblemen terwijl zij eerder verklaarde dat haar echtgenoot was verdwenen en naar Turkije was gereisd om bij zijn familie te gaan;

Dat de eiseres echter heeft aangegeven dat zij in eerste instantie niet durfde vertellen over de huwelijksproblemen, en dit om haar dochters te sparen, nu zij in de eerste interview was vergezeld van haar dochter;

Dat in ieder geval, wat ook de reden was waarom haar echtgenoot naar Turkije is gereisd en zijn vrouw en dochter heeft achtergelaten in Bulgarije, het een objectief feit blijft dat zij alleen achter bleef in Bulgarije met haar dochter en zij zich daar in een zeer moeilijke situatie bevond;

Dat zelfs indien de eiseres verder zou gewoond hebben in Bulgarije in het gezelschap van haar echtgenoot, dan doet dit nog niets af aan de vaststellingen van de rapporten die zijn voorgelegd omtrent de deplorabele leefomstandigheden van vluchtelingen en migranten in Bulgarije in het algemeen, zodat een dergelijke motivering niet verhinderd dat indien de eiseres zou moeten terugkeren naar Bulgarije zij in onmenselijke omstandigheden zal terug terecht komen;

Dat de bestreden beslissing met dergelijke motivering, dus sprekend over de elementen die worden aangehaald betreffende moeilijke socio-economische leefomstandigheden ook geen rekening houdt met een ander element vermeldt in deze rapporten neergelegd door de eiseres, namelijk het feit dat het racisme ten aanzien van migranten volledig ingedrongen zit in de Bulgaarse samenleving, in die mate dat geweld en andere strafbare feiten gepleegd ten aanzien van migranten schering en inslag zijn en dat de politie weigert tussen te komen, dit naast de problemen van armoede, uitbuiting, gebrek aan gezondheidszorgen en risico om dakloos te worden en werkloosheid;

Dat door te stellen dat uit de asielaanvragen van de eiseres zou blijken dat zij voornamelijk naar België was gekomen om het hier economisch beter te hebben en dat zij als een " economisch vluchtlinge " zou kunnen bestempeld worden dus in strijd is met de elementen van het administratief dossier, nu zij ook reeds in het kader van haar asielaanvraag heeft aangehaald dat de Bulgaarse maatschappij zeer racistisch is, er gesluierde vrouwen worden vermoord, er reeds twee maal met stenen naar haar werden gegooid en dat zij daarom bang waren om op straat te komen (zie arrest RW, 21 juni 2016, p.6); Dat blijkt uit het arrest van de RW dat de motivering van de beslissingen van het CGVS volledig werden overgenomen hieromtrent (zie arrest RVVp-11);

Dat op geen enkel moment uit dit arrest van de RW blijkt dat er onderzoek werd gedaan, noch door het CGVS, noch door de RW omtrent de mogelijkheid om bescherming te krijgen van Bulgaarse autoriteiten tegen dergelijke strafrechtelijke gedragingen en racistische geweld, terwijl in de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd aangehaald dat het Bulgaarse Helsinki committee heeft bevestigd dat vluchtelingen die slachtoffer zijn in Bulgarije van fysiek geweld omwille van racisme geen bescherming kunnen krijgen

van de Bulgaarse overheden omdat de haat en de xenofobie alle niveaus in de samenleving van Bulgarije is doorgedrongen (stuk 2 p.6);

Dat dit een gebrek aan onderzoek is in hoofde van de tegenpartij, die tevergeefs verwijst naar het CGVS en de RW die deze elementen zouden hebben onderzocht in het licht van een onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM, quod non;

Dat het dus toekomt aan de tegenpartij om dit op nauwkeurige wijze te onderzoeken, gelet op de objectieve vaststelling dat er onmogelijk een bescherming kan worden bekomen van de Bulgaarse overheden omwille van het wijd verspreid racisme, terwijl net door het CGVS en de RW wordt verweten aan de eisers om geen beroep te hebben gedaan op de Bulgaarse overheden;

Dat de pogingen van de tegenpartij om te verwijzen naar verklaringen van de eiseres die tegenstrijdig zouden zijn geweest omtrent haar profiel van alleenstaande vrouw in Bulgarije en het feit dat zij economische moeilijke situatie kende in Bulgarije niets afdoet aan de objectieve situatie in Bulgarije die wordt aangetoond door de rapporten die werden neergelegd en die dus niet enkel te maken hebben met socio-economische omstandigheden, maar ook het risico om slachtoffer te worden van racistisch geweld in Bulgarije, zoals zij reeds in het verleden heeft ondergaan en waartegen de Bulgaarse overheden niet op afdoende wijze optreden;

Dat het gebrek aan bescherming door de Bulgaarse autoriteiten, dat nochtans wordt bevestigd door de COI Focus, maar ook door recentere informatie die de eisers hebben voorgelegd in de aanvraag tot machtiging tot verblijf aan de tegenpartij de plicht oplegt om dit aspect ook te onderzoeken, wat niet is gebeurd en wat dus een schending oplevert van het administratief rechtsbeginsel van zorgvuldige voorbereiding van administratieve rechtshandelingen en de verplichting om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, dit in het kader van een verplichting tot nauwkeurig en grondig onderzoek van de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM;

Dat de bestreden beslissing daarom ook een schending begaat van de verplichting tot formele en materiële motivering, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het artikel 62, in combinatie met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat tenslotte door de bestreden beslissing nog wordt aangehaald dat de eiseres in Beiroet, Libanon gewoond heeft van 8 maart 1995 tot juni 2006 dat wordt gesuggereerd dat zij ook naar Libanon zou kunnen terugkeren;

Dat echter een terugkeer naar Libanon voor de eiseres en haar dochter absoluut geen optie is omdat uit niets blijkt dat de eiseres een recht op verblijf zou hebben in Libanon en op legale wijze zou kunnen terugkeren naar Libanon. Dat uit niets blijkt dat de eiseres een verblijfsrecht heeft in Libanon, zodat deze motivering helemaal niet adequaat is en dit niet aantoonst dat zij een aanvraag tot machtiging tot verblijf zou kunnen indienen vanuit Libanon, wat niet haar land van vorig verblijf of oponthoud is in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;"

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel

regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekende partij betoogt in eerste instantie dat de motivering inzake haar twee asielaanvragen niet ter zake doet in de beoordeling inzake de buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar Bulgarije om aldaar de aanvraag te doen.

3.6. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar aanvraag ondermeer had aangevoerd dat zij samen met haar dochter naar België is gekomen en dat zij ondertussen volledig geïntegreerd is en een mooie vriendenkring heeft opgebouwd. Het is in dat licht dat de motivering dat de verzoekende partij wist dat haar asielaanvragen werden afgewezen en dat zij desondanks verkoos om verder illegaal te verblijven maar dat uit dergelijk illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, moet worden gelezen. Het is geenszins kennelijk onredelijk – en de verzoekende partij toont dat ook niet aan – om vast te stellen dat verzoekende partij ervoor koos om illegaal te verblijven in België en te stellen dat dergelijk verblijf geen hinderpaal vormt om de verblijfsaanvraag in Bulgarije in te dienen.

3.7. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij een gezinsleven heeft in België met haar meerderjarige dochter met verblijfsrecht. Zij is het geenszins eens met de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

3.8. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven met de meerderjarige dochter met legaal verblijf in België: *“In casu dient een eventuele schending van art. 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens (afgekort tot EVRM) onderzocht te worden, daar de betrokkene aangeeft aan samen te wonen met haar andere meerderjarige dochter die wel over legaal verblijf beschikt na haar huwelijk met een legaal verblijvende vreemdeling. Het is voor zover bekend aldus de tweede keer in haar leven dat mevrouw zich beroept op het argument van gezinshereniging om ergens verblijfsrecht te bekomen. Doch uit wat voorligt, blijkt, na enig zoekwerk want de betrokkene legt zelf geen enkel bewijsstuk desbetreffende voor, enkel een samenwoning met de meerderjarige dochter en diens echtgenoot en niet meer dan dat. Uit het schrijven van de andere meerderjarige dochter, toegevoegd in bijlage, blijkt dat zij liever apart zou wonen en dat de samenwoning enkel is ingegeven uit noodzaak, omdat verhuurders hen geen woning willen verhuren gezien hun illegale verblijfsstatus. Zij hoopt dan ook dat er snel een oplossing komt om dit probleem te verhelpen. De betrokkene deelt dus noodgedwongen een woning, maar nergens uit blijkt dat ze dit doet uit de overtuiging dat de gezinseenheid dicteert dat een samenwoning noodzakelijk zou zijn. Het hebben van familiale banden in België vormt op zich geen buitengewone omstandigheid daar die banden geen belemmering vormen om terug te keren naar Bulgarije. Het staat de betrokkene vrij om een aanvraag in te dienen voor gezinshereniging volgens de door de wet voorgeschreven vereisten. Zij kan terugkeren naar Bulgarije, alwaar ze wel over verblijfsrecht beschikt, en eventueel vandaar een aanvraag tot gezinshereniging indienen. Of ze kunnen elkaar eventueel, indien gewenst, van tijd tot tijd bezoeken. (..).*

Artikel 8 van het EVRM kan immers niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekster zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Uit de motivering hoger blijkt dat de verwerende partij in hoofddorde van mening is dat de gezinsrelatie die bestaat tussen de verzoekende partij en haar legaal in België verblijvende dochter niet getuigt van een beschermenswaardige relatie aangezien de samenwoning enkel is ingegeven omdat verzoekende partij gelet op haar illegale verblijfsstatus geen eigen woonst kan huren.

De Raad benadrukt in dat verband dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoekende partij, die afgerond 52 jaar oud is en die slechts betoogt in te wonen bij haar meerderjarige dochter die zelf verklaart heeft dat zij liever wil dat haar moeder apart woont, toont – buiten een gewone affectieve band – geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie aan. Het argument dat zij door haar moeilijke administratieve toestand is gaan inwonen bij haar dochter, doet hieraan geen afbreuk. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat zij niet in staat is om in Bulgarije, alwaar zij legaal kan verblijven, zelfstandig te wonen. Het argument dat zij zich in België in een moeilijke financiële situatie bevindt, maakt evenmin dat daaruit enige vorm van afhankelijkheid blijkt met haar in België verblijvende dochter. Immers toont zij daarmee evenmin aan dat zij in Bulgarije niet op financieel zelfstandige wijze kan leven. Dit temeer nu de verwerende partij ook vaststelt dat de dochter die in België verblijft zelf niet blijkt tewerkgesteld te zijn, geen diploma heeft en huisvrouw is. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij op enige wijze financiële ondersteuning van haar dochter krijgt, laat staan nodig heeft om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien in Bulgarije. Uit de aan het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt bovendien dat verzoekende partij in België afhankelijk is van een voedselbank zodat dat alleen maar de verdere bevestiging inhoudt van het feit dat zij niet afhankelijk is van haar in België verblijvende dochter. Zoals de verwerende partij verder ook motiveert in de bestreden beslissing, heeft de Belgische asielinstantie vastgesteld dat de claim dat zij grote economische nood kende in Bulgarije tegengesproken wordt door het feit dat er wel geld werd vrijgemaakt voor een toeristische uitstap naar België met het vliegtuig voor het gehele gezin. De Belgische asielinstantie uitte ook twijfels bij het profiel dat verzoekende partij zichzelf aanmat, met name dat van een alleenstaande vrouw, nu haar verklaringen over haar echtgenoot telkens wijzigden waardoor aan de geloofwaardigheid ervan afbreuk werd gedaan. Uit de afwijzing van de asielaanvragen blijkt duidelijk dat de verzoekende partij door middel van haar gestelde handelingen bewezen heeft wel degelijk voldoende economische slagkracht te hebben in Bulgarije.

Door thans te herhalen dat zij een alleenstaande vrouw is die rekt op haar kinderen maar nooit heeft aangehaald dat zij daartoe zou moeten samenwonen met haar meerderjarige dochter met legaal verblijf in België, slaagt verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zoals duidelijk blijkt kan geen geloof gehecht worden aan het profiel dat verzoekende partij zichzelf aanmeet noch aan haar verklaringen inzake haar economische deplorabele situatie in Bulgarije. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij een bijzondere band van afhankelijkheid vertoont ten opzichte van haar in België legaal verblijvende meerderjarige dochter, anders dan de gewone affectieve relatie daarmee. Het gegeven dat de legaal in België verblijvende dochter zelf attesteert dat zij zou willen dat haar moeder alleen gaat wonen, ondersteunt verder voorgaande vaststelling.

De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, gelet op de gegeven motivering, in hoofdorde oordeelt dat er in casu geen beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM voorligt, zodat een terugkeer naar Bulgarije geen inbreuk vormt op dit gezinsleven.

Het betoog voorts dat zij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging en dat elkaar bezoeken moeilijk zal zijn doet geen afbreuk aan de motivering zoals hoger besproken en waaruit blijkt dat een terugkeer naar Bulgarije geen schending van artikel 8 EVRM oplevert nu er geen sprake is van een beschermenswaardige gezinsrelatie dat onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt.

Daarenboven, wat betreft de kritiek op het motief dat zij elkaar regelmatig kunnen bezoeken, dient erop gewezen dat verzoekende partij zich daartoe nogmaals ent op haar verklaring inzake haar moeilijk economische situatie, maar zoals hoger reeds aangegeven kan hieraan geen geloof worden gehecht. Er blijkt dan ook niet dat zij elkaar niet zouden kunnen bezoeken.

3.9. Verzoekende partij is het voorts oneens met de beoordeling inzake artikel 3 EVRM, meer bepaald waar de verwerende partij stelt dat zij wel degelijk terug kan naar Bulgarije. Zij wijst op de leefomstandigheden van erkende vluchtelingen aldaar en betoogt dat geen rekening werd gehouden met algemene rapporten die dateren van na de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.10. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Voorts beroept de betrokkene zich op art. 3 van het EVRM. Vastgesteld wordt dat zij reeds tot 2 maal toe een asielprocedure heeft doorlopen in België, die hebben geleid tot weigeringsbeslissingen. Mevrouw kan niet terugkeren naar Syrië doch wel naar Bulgarije, alwaar zij over verblijfsrecht beschikt.*

Reeds uit haar asielaanvragen bleek dat mevrouw voornamelijk naar België was gekomen om het economisch beter te hebben, zodat zij als een "economisch vluchteling" zou kunnen bestempeld worden. Ze beschikte immers reeds over verblijfsrecht in Bulgarije, bekomen in functie van gezinshereniging met haar als vluchteling erkende echtgenoot, die inmiddels "verdwenen" is tijdens een reis naar Turkije om aldaar eveneens gevluchte familieleden tegemoet te treden, of ten minste, van wie ze, volgens latere gecorrigeerde eigen verklaringen, feitelijk "gescheiden" leeft na huwelijksproblemen. De bevoegde asielinstantie, het CGVS, was van oordeel dat mevrouw niet mag worden teruggeleid naar Syrië maar dat zij wel degelijk kan terugkeren naar Bulgarije, ondanks haar tegenwerpingen terzake. Het kan niet de bedoeling zijn dat mevrouw deze discussie nu opnieuw naar voor brengt, waarbij ze Art. 3 EVRM inroept. Mevrouw, alhier gekend als alleenstaande moeder, onderbouwt haar argument inzake de onmogelijkheid tot terugkeer naar Bulgarije wegens de slechte levensomstandigheden aldaar voor migranten, stellende dat dit als gevolg heeft dat de toegang voor vluchtelingen tot de basis sociale, arbeids- en gezondheidsrechten uiterst beperkt is enz., met verwijzing naar een aantal artikels (zie voetnoten verzoekschrift blz. 4, 5 en 6). De bevoegde asielinstantie is immers ook bevoegd om desaanvaande een correcte beslissing te formuleren in het kader van de vraag om internationale bescherming. Daarbij heeft het CGVS uitspraak gedaan over haar individuele beweerdde moeilijke sociaal-economische situatie in Bulgarije. De voorgelegde artikels zijn algemeen van aard en betreffen niet persoonlijk de betrokkene, terwijl de beslissing van de bevoegde asielinstantie wel degelijk met dergelijke algemene informatie rekening heeft gehouden, zoals zij steeds doet, maar die heeft toegepast op de situatie van mevrouw rekening houdend met haar eigen verklaringen desbetreffende.

Samenvattend blijkt uit de verschillende beslissingen onder meer het volgende: Het CGVS stelt dd. 02.10.2015 dat zij geen elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat zij Bulgarije zou verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze asielinstantie wijst op de zeer ernstige twijfels bij het profiel dat zij zich aanmeet van een alleenstaande vrouw, dat zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd betreffende haar echtgenoot en zijn "verdwijning," daar zij in een tweede verklaring dat verhaal wijzigt naar een "scheiding wegens huwelijksproblemen." Dat zij claimt dat ze grote economische nood kende in Bulgarije doch dat in tegenstelling tot deze verklaring er wel geld werd vrijgemaakt voor een toeristische uitstap naar België met het vliegtuig voor het hele gezin. Dit deed haar verklaringen betreffende haar deplorabele economische situatie in Bulgarije teniet. Bovendien is het contradictorisch dat haar echtgenoot een toeristisch uitstapje voor het gezin zou gepland hebben en tegelijkertijd een echtscheiding beoogde. Ofschoon ze helemaal niemand kende in België, vond ze onmiddellijk "toevallig" onderdak bij een apotheker, "via, via." Vooraleer zich aan te bieden bij DVZ verbleef ze een tijd bij een onbekende persoon en zolang wachtte ze met haar asielaanvraag, waaruit blijkt dat ze het zelf niet zo nauw nam met de ernst van haar vluchtrelaas. Haar afreis bleek zeer goed voorbereid te zijn, en helemaal geen halsoverkop vlucht. Het CGVS stelt dd. 30.08.2017 dat ze nu een derde, fundamenteel verschillende verklaring voor de afwezigheid van haar echtgenoot aflegt, nml. dat hij hun dochters wou uithuwelijken en dat het toch wel zeer bevreemdend is dat ze dit de eerste keer al niet vermeldde, indien dit een rol had gespeeld bij de beslissing om Bulgarije de rug te keren. Dat ze desbetreffende leugenachtige verklaringen aflegt in haar betrachting om het CGVS intentioneel te misleiden. Het CGVS is het deskundige oordeel toegedaan dat: "Bulgarije haar eerste land van asiel blijft." Op 30.08.2017 besliste het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag met kennisgeving dd. 31.08.2017.

De betrokkene legt geen stukken van een latere datum voor waaruit zou blijken dat de situatie in Bulgarije inmiddels zou gewijzigd zijn. Maar zelfs indien die zo was, quod non, dan blijft overeind staan dat het CGVS zeer ernstige twijfels uitte bij het profiel dat zij zich aanmat van alleenstaande vrouw en

dat ze door middel van de door haar gestelde handelingen heeft bewezen wel degelijk economische slagkracht te hebben in Bulgarije, waar ze verblijfs gemachtigd is. het wankelen brengt. Het volstaat hier dan ook om te verwijzen naar de details van de beslissingen genomen door de bevoegde asielinstanties. Geheel en al ten overvloede, en in contradictie met wat in het huidige voorliggende verzoekschrift beweerd wordt, voegen we hieraan toe dat mevrouw naar eigen zeggen (asielrelaas dd. 16.07.2015) van 08.03.1995 tot juni 2006 in Beiroet, Libanon, gewoond heeft, wat toch een lange periode is, en dat haar dochter E. (...) aldaar geboren werd op 02.01.1999. De betrokkene wordt niet gevraagd om terug te keren naar Syrië, doch zij kan terugkeren naar Bulgarije of naar een derde land naar keuze. Huidige beslissing vormt geen gedwongen terugkeer naar waar dan ook, daar er vanuit gegaan wordt dat zij vooreerst zelf vrijwillig de nodige stappen dient te zetten om het Belgische grondgebied te verlaten, nu haar beide asielaanvragen met een negatieve beslissing werden afgesloten en zij op geen enkel moment van haar verblijf "gemachtigd werd tot verblijf." Bovendien kan mevrouw vanuit Bulgarije gezinshereniging aanvragen met haar legaal verblijvende dochter in België. Het staat haar vrij dit te doen. In dat geval is het verblijf in Bulgarije, in afwachting van een antwoord, mogelijks enkel van tijdelijke aard. Rekening houdend met het bovenstaande is er aldus geen schending van art. 3 EVRM. Derhalve wordt mevrouw door niets verhinderd om zich te schikken naar de in voege zijnde wetgeving."

3.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in eerste instantie opnieuw ent op haar verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake haar situatie met haar echtgenoot, meer bepaald stelt zij alleenstaand te zijn.

De Raad wijst er evenwel op, zoals de verwerende partij ook gemotiveerd heeft, dat de asielinstantie geen geloof hecht aan het profiel dat de verzoekende partij zichzelf aanmeet, namelijk dat van een alleenstaande vrouw gelet op haar tegenstrijdige verklaringen inzake haar echtgenoot. Evenmin kan geloof gehecht worden aan de economische deplorabele situatie waarin ze zich in Bulgarije zou bevonden hebben, meer bepaald omdat: *"Dat zij claimt dat ze grote economische nood kende in Bulgarije doch dat in tegenstelling tot deze verklaring er wel geld werd vrijgemaakt voor een toeristische uitstap naar België met het vliegtuig voor het hele gezin. Dit deed haar verklaringen betreffende haar deplorabele economische situatie in Bulgarije teniet. Bovendien is het contradictoorsch dat haar echtgenoot een toeristisch uitstapje voor het gezin zou gepland hebben en tegelijkertijd een echtscheiding beoogde. Ofschoon ze helemaal niemand kende in België, vond ze onmiddellijk "toevallig" onderdak bij een apotheker, "via, via." Vooraleer zich aan te bieden bij DVZ verbleef ze een tijd bij een onbekende persoon en zolang wachtte ze met haar asielaanvraag, waaruit blijkt dat ze het zelf niet zo nauw nam met de ernst van haar vluchtrelaas. Haar afreis bleek zeer goed voorbereid te zijn, en helemaal geen halsoverkop vlucht. Het CGVS stelt dd. 30.08.2017 dat ze nu een derde, fundamenteel verschillende verklaring voor de afwezigheid van haar echtgenoot aflegt, nml. dat hij hun dochters wou uithuwelijken en dat het toch wel zeer bevreemdend is dat ze dit de eerste keer al niet vermeldde, indien dit een rol had gespeeld bij de beslissing om Bulgarije de rug te keren. Dat ze desbetreffende leugenachtige verklaringen aflegt in haar betrachting om het CGVS intentioneel te misleiden. Het CGVS is het deskundige oordeel toegedaan dat: "Bulgarije haar eerste land van asiel blijft." Op 30.08.2017 besliste het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag met kennisgeving dd. 31.08.2017."*

Door te verwijzen naar algemene rapporten, terwijl uit haar persoonlijke situatie blijkt dat zij geenszins in een economisch deplorabele toestand zat in Bulgarije, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), met name wat asielzoekers betreft, reeds oordeelde dat socio-economische of humanitaire omstandigheden slechts relevant zijn wanneer de omstandigheden waarvan sprake als dusdanig kunnen worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76). Dit principe geldt zodoende a fortiori in het geval van verzoekende partij, aangezien zij erkend werd als vluchteling in Bulgarije en hier de nodige verplichtingen uit volgen voor de lidstaat in kwestie.

Naar analogie kan eveneens worden verwezen naar twee uitspraken van het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties, dat recent standpunt heeft ingenomen over een mogelijke schending van artikel 7 van het Internationaal verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (BUPO) (verbod op foltering en wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing) in enkele gevallen waarin Denemarken oordeelde dat Syriërs met een vluchtelingenstatus in Bulgarije naar dit "eerste land van asiel" konden worden teruggeleid.

Uit beide uitspraken, i.c. communicatie nr. 2569/2015 d.d. 16 december 2016, B.M.I. en N.A.K. / Denemarken, § § 8.6, 8.7, 9 en communicatie nr. 2608/2015 d.d. 29 december 2016, R.A.A. en Z.M. / Denemarken, § § 7.8 en 7.9, kan worden afgeleid dat het comité in beginsel niet aanvaardt dat de algemene landeninformatie, die sinds enkele jaren een gelijkaardige situatie in Bulgarije beschrijft, volstaat om te besluiten tot zulk een schending, maar bij de beoordeling vooral ook aandacht besteedt aan en nadruk legt op de individuele omstandigheden en het persoonlijk wedervaren van de betrokkene, evenals concrete aanwijzingen van een bijzondere kwetsbaarheid.

Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook al aangaf in de beslissing tot afwijzing van de asielaanvraag van verzoekende partij, verschilt verzoeksters situatie als persoon die internationale bescherming geniet fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft zij binnen de Europese Unie immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met haar status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoekende partij op zich geen schending in van artikel 3 EVRM. Bulgarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoeksters beschermingsstatus en waarvan zij gebruik kan maken.

Verzoekende partij citeert uit een rapport van de mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa, Nils Muižnieks, van 2015 over Bulgarije, een AIDA rapport van februari 2017 en een COI Focus van 2016, en betoogt dat veel vluchtelingen in Bulgarije in mensonterende omstandigheden dienen te (over)leven, en dat ze slachtoffer dreigen te worden van haatmisdrijven en racisme.

Verzoekende partij kan echter niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen/subsidiar beschermden in Bulgarije teneinde aannemelijk te maken dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen stukken voorlegt die doen blijken dat de beoordeling van de asielinstantie niet meer opgaat. Inderdaad blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geoordeeld heeft dat: *"Wat overigens uw verklaringen betreft dat de Bulgaarse maatschappij zeer racistisch is, gesluierde vrouwen worden vermoord, er reeds tweemaal met stenen naar u werd gegooid en jullie daarom bang zijn om op straat te komen (CGVS, pg. 10), dient te worden opgemerkt dat deze problematiek "an sich" onvoldoende zwaarwichtig is om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Temeer daar u zelf geen stappen hebt ondernomen om deze door u vermelde aanval met stenen aan te kaarten bij de autoriteiten (CGVS, pg. 10). U werpt als enige reden om u niet te beroepen op de Bulgaarse autoriteiten op dat er een taalbarrière voor u was (CGVS, pg. 10). Dient te worden gesteld dat indien u daadwerkelijk een vrees koesterde te worden gevisieerd, u uw contacten had kunnen ingeroepen die u ook inriep wanneer het er op aankwam om medische zorg en werk te bekomen (CGVS, pg. 7). Bovendien stelt uw dochter D. (...) expliciet kennis te hebben van het Bulgaars waardoor zij zich kon uitdrukken in dagelijkse situaties (CGVS, p.5)."*

Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij zich niet zou kunnen richten tot de Bulgaarse overheid indien zij dreigt slachtoffer te worden van fysiek of verbaal geweld / racisme en dat deze overheid haar niet terdege kan beschermen. Het gegeven dat er gerapporteerd werd over onregelmatigheden die hebben plaatsgevonden in een bepaald opvangcentrum, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Waar

verzoekende partij er algemeen ook op wijst dat er soms geweigerd wordt om identiteitsdocumenten aan vluchtelingen af te geven, benadrukt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij door de Bulgaarse overheid wel degelijk in bezit werd gesteld van identiteitsdocumenten, immers is zij in het bezit van een Bulgaars paspoort. Hieruit blijkt dat de algemene situatie waarnaar zij verwijst, alleszins niet van toepassing is op haar situatie.

Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gegeven van racisme in Bulgarije, is zij geenszins ernstig nu de verwerende partij verwijst naar de afwijzing van haar asielaanvragen waar dit element wel degelijk aan bod is gekomen en ook besproken.

De Raad benadrukt nogmaals dat, wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, het EHRM vaak belang hecht aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100), maar het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zoals duidelijk blijkt kan geenszins aangenomen worden, gelet op de persoonlijke situatie van verzoekende partij, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk oordeelt overtuigt verzoekende partij geenszins waar zij zichzelf het profiel aanmeet van een alleenstaande vrouw die geen economische slagkracht zou hebben in Bulgarije. Evenmin blijkt dat zij zich niet zou kunnen wenden tot de Bulgaarse autoriteiten wanneer zij het slachtoffer zou dreigen te worden van fysiek of verbaal geweld.

De verwerende partij oordeelt dan ook niet kennelijk onredelijk dat de algemene rapporten die de verzoekende partij aanbrengt om de situatie in Bulgarije te beschrijven, niet afdoende zijn om een ander licht te werpen op de beoordeling gemaakt door de Belgische asielinstantie. Verzoekende partij betoogt wel dat de rapporten dateren van na de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar zij slaagt er niet in aan te tonen aan de hand van deze algemene rapporten dat de situatie in Bulgarije dermate gewijzigd is dat thans een andere beoordeling zich opdringt. Zo stelt het COI Focus van april 2016 zelf dat het om een status quo situatie gaat sinds 2013 en ook het AIDA-rapport van 2017 spreekt over het vierde opeenvolgende jaar waarin er sprake is van een “*zero integration year*”. Daarbij benadrukt de Raad nogmaals dat een verwijzing naar algemene landenrapporten op zich niet volstaat en dat verzoekende partij enig verband met haar persoonlijke situatie aannemelijk moet maken. Verzoeksters individuele situatie en persoonlijke ervaringen in Bulgarije zijn hier van wezenlijk belang. Zij heeft evenwel niet concreet aannemelijk gemaakt dat de bescherming die haar in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij aldaar onderworpen dreigt te worden aan een onmenselijke behandeling op grond van de socio-economische situatie aldaar. Verzoekende partij heeft niet concreet kunnen aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en dat zij zich niet zou kunnen wenden tot de Bulgaarse autoriteiten wanneer zij geconfronteerd wordt met verbaal of fysiek geweld. Er is in haar hoofd geen sprake van enige bijzondere kwetsbaarheid. Zoals reeds verschillende keren gesteld doet de verzoekende partij zich voor als een alleenstaande vrouw in een deplorabele socio-economische situatie, maar zij overtuigt geenszins gelet op de door haar geuite tegenstrijdige verklaringen inzake haar echtgenoot en de gestelde handelingen zoals ook gemotiveerd werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de socio-economische situatie niet beoordeeld werd door de Belgische asielinstantie omdat deze elementen geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, gaat zij er evenwel aan voorbij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in zijn beslissing desalniettemin op gewezen heeft dat “*uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van*

de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden". Deze beoordeling werd voorafgegaan door de vaststelling dat verzoekende partij als erkend vluchteling in Bulgarije bepaalde rechten en voordelen geniet waarvan zij gebruik kan maken in Bulgarije. Later wordt er in de beslissing op gewezen dat er zeer ernstig getwijfeld kan worden aan haar profiel als alleenstaande vrouw. Verder wordt besloten dat de leugenachtige verklaringen van verzoekende partij alsook haar handelingen haar verklaringen betreffende haar deplorabele economische situatie in Bulgarije teniet doen. Verzoekende partij kan dan ook geenszins overtuigen dat een verwijzing naar de afwijzing van haar asielaanvragen niet terzake doen om de socio-economische elementen te beoordelen.

Waar verzoekende partij tenslotte nog kritiek uit op de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake haar profiel als alleenstaande vrouw, wijst de Raad erop dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en bovendien reeds definitief is. Verzoekende partij kan niet onderhavig beroep aangrijpen om alsnog inhoudelijke kritiek te leveren op deze beslissing. Haar betoog dienaangaande is dan ook niet dienstig.

3.12. Waar zij ook nog kritiek uit op de motivering dat zij ook naar Libanon zou kunnen terugkeren, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt niet terug te kunnen naar Bulgarije om aldaar haar aanvraag in te dienen, zodat haar kritiek aangaande Libanon gericht is tegen een overtollige motivering die, zelfs al zou ze gegrond zijn, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien deze geschraagd is door afdoende motieven die overeind blijven.

3.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER